

Ypperstepræsten og Ypperstepræsten

Da de havde grebet Jesus, førte de ham hen til ypperstepræsten Kajfas, hvor de skriftkloge og ældste var samlede (Matt. 26,57). Så stod da ypperstepræsten overfor Ypperstepræsten! Hvilket møde!

Ypperstepræsten *Kajfas* tjente i den lange tradition af ypperstepræster, der rakte helt tilbage til Aron. Han havde samme embedsdragt som *Aron* og skulle nu om kort tid træde ind i det allerhelligste bag forhænget med påskelammets blod; derefter skulle han komme ud og velsigne folket.

Overfor ham stod vor Herre Jesus. Hvad havde han? Han havde *en evig Ånd* – han var eet med Faderen – og han havde i modsætning til Kajfas og alle andre ypperstepræster ned gennem århundrederne ingen synd.

Hvem tjente Kajfas? Han kunne henvise til Skrifterne og hævde, at han gjorde Guds vilje, når han i overensstemmelse med, hvad der står skrevet, forrettede sin tjeneste som ypperstepræst.

Der er næppe tvivl om, at Kajfas nøje fulgte forskrifterne for påskehøjtid, men han havde ikke Guds Ånd; derfor kendte han nok Skrifterne, men *ikke efter deres Ånd* og ikke på den rette måde.

Hans gudstjeneste, der forløb efter, hvad der står skrevet, var derfor ikke til Guds ære. Når Kajfas som ypperstepræst gik ind i det allerhelligste med påskelammets blod og kom ud derfra for at velsigne folket, tjente han sin egen ære. Han var en præst, der tog ære af mennesker og derfor ikke kunne tro Gud.

Overfor ham stod nu Ypperstepræsten – dog Kajfas anede ikke, at her mødte han Guds sande præst. Han søgte aldrig sit eget og var ikke optaget af at få ære af mennesker. Han var ikke iklædt nogen præstedragt. Hans dragt var hellighed, lydhed og kærlighed. Vi ved ikke, hvordan de to præster så ud, men vi ved, at hvor helligheden og kærligheden hersker, er der *lys*; hvor selvisheden og hadet hersker, er der *mørke*. Det var Jesu time, thi han kaldte den for *min* time, men det var også Kajfas' time, thi Herren kaldte den også for *jeres* time og *mørket har magten*. Lad os se, hvordan timen forløb for de to ypperstepræster.

Falske vidnesbyrd

Ypperstepræsterne og hele rådet søgte nu at skaffe falsk vidnesbyrd imod Jesus for at få ham dømt til døden (Matt. 26,59). De var rede til at tage løgnet i deres tjeneste og afslører dermed sig selv. Der trådte mange direkte falske vidner frem; de var ganske ufarlige – men til sidst trådte to

frem og sagde: »Han har sagt: Jeg kan nedbryde Guds tempel og bygge det op på tre dage« (vers 61). På to vidners mund står enhver sag fast – og sagde disse to ikke, hvad Jesus havde sagt? Nu er det vanskeligt at skelne løgnet fra sandheden.

Da rejste ypperstepræsten sig og sagde til Ypperstepræsten: »Har du intet at svare på det, de vidner imod dig?« Nu kunne Jesus jo let sige, at han havde talt om sit legemes tempel – men Jesus tav (vers 63). Hvorfor forsvarede han sig ikke ved at sige, hvad han havde ment, da han i sin tid sagde: »Bryd dette tempel ned, og på tre dage skal jeg rejse det igen« (Johs. 2,19)? Fordi vor Ypperstepræst var ikke ude på at forsvare sig, men på at gøre Faderens vilje. Kun hvad han hørte Faderen sige, det samme sagde også han – og Faderen sagde intet til de to vidner. Hvorfor tav Faderen og dermed Sønnen? Fordi ypperstepræsterne Kajfas og Annas var så dybt inde i løgnet, at Sandheden ikke forundtes dem. Hvis Jesus havde forsvaret sig ved at forklare sig, havde han indladt sig på en diskussion med dem – og dels indlader Sandheden sig ikke i diskussion med løgnere, dels havde det ikke overbevist dem. Nu tav han – og det gjorde indtryk på dem. De kunne mærke hans højhed og hellighed – de blev urolige, medens han forblev i Guds fred, der overgår al forstand.

En sådan Ypperstepræst har vi – han har aldrig talt over sig han har kunnet tie og lade stilheden tale. Derfor er hans ord Ånd og er liv. De udgår fra Gud. Han har aldrig trukket sandheden ned og forfladiget den ved overflødige ord. Vi har overmåde meget at lære af ham.

Sig os, om ...

Så gjorde ypperstepræsten noget, som afslører hans forhold til Gud og hans opfattelse af, hvad det er at tjene Gud. Han sagde: »Jeg tager dig i ed *ved den levende Gud*« (vers 63).

Han ville altså benytte Gud – han, det lille menneske, havde frækhed nok til at disponere over den levende Gud!!

Han spurgte ikke Gud: »Må jeg påberåbe mig dit navn i, hvad jeg nu vil gøre?« Medens vor Ypperstepræst kun sagde, hvad han hørte Faderen sige, sagde denne ypperstepræst, hvad han fandt for godt. Han havde ingen anelse om, hvem Gud er, og hvad tjeneste for Ham består i. Og dog mente han, at han var Guds tjener og præst!

Hvorfor talte han så selvsikkert, ja frækt? Fordi Jesu tavshed bragte al hans uro og utålmodighed frem i lyset. Jesu

hellige tavshed virkede oprørende på Kajfas, der havde så travlt, at han hverken kunne vente på Gud eller styre sig selv. Han var helt prissgivet mørkets magt.

Derfor skulle det med vold og magt frem nu: »Sig os, om du er Kristus, Guds søn!«

Var det et vigtigt spørgsmål? Ja, der findes intet vigtigere spørgsmål end dette. Men det vigtigste af alle spørgsmål kan kun stilles ret, når det stilles i ydmyghed.

Kajfas var alt andet end ydmyg. Og nu ville han fremtvinge et svar. Hvilket svar fik han?

Jesus siger til ham: »*Du har selv sagt det!*« Det er et forfærdeligt svar, thi det betyder: »Du er ikke salig, Kajfas, thi min Fader, som er i Himlene, har ikke åbenbaret dig, at jeg er Kristus, den levende Guds søn« (se Matt. 16,16-17). »Du har selv sagt det – men det betyder intet, for hvad du selv har sagt, kan du ikke tro og ikke bøje dig under!«

Kajfas, ypperstepræsten, kunne kun høre, hvad han selv sagde; derfor var han fortabt.

Nu fortsatte Ypperstepræsten, vor Ypperstepræst, men Kajfas, som kun kunne høre, hvad han selv sagde, kunne ikke høre, hvad Kristus sagde: »*Men jeg siger jer*: herefter skal I se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre hånd og komme på himmelens skyer!« Nu lød Kristi ord med guddommelig myndighed – nu sagde han den herlige sandhed om sig selv: Han er den, profeterne har talt om – han er Kristus – han er Menneskesønnen, som Daniel så – han er opfyldelsen af alle profetierne!

Nu fik Kajfas altså det guddommelige svar på spørgsmålet: Er du Kristus, Guds søn – men han, der havde vænnet sig til at disponere over Gud – han, hvis »tjeneste« bestod i at tage Gud til indtægt for sine egne tanker og planer – han, der nu stod ansigt til ansigt med Guds store Ypperstepræst, der tillige er Sandheden, kunne ikke høre andet, end hvad han ønskede at høre – derfor hørte han, at Kristus var en Guds-bespotter!! Da det herligste ord lød, var det i ypperstepræsten Kajfas øre bevi-set på, at Kristus var skyldig til døden!

Han er skyldig til døden

Kajfas sønderrev sin kappe og sagde: »Han har spottet Gud, hvad skal vi mere med vidner? Se, nu har I hørt hans bespottelse. Hvad mener I?« De svarede: »Han er skyldig til døden.«

Således forsvarede ypperstepræsten Kajfas Gud og hans sag ved at dømme Guds Ypperstepræst, vor Herre Jesus, til døden

– og vor store Ypperstepræst bruger ikke sin mægtige kraft til at forsvare sig selv og kaste alle sine modstandere til jorden – han kunne med nogle få ord sætte Kajfas og dennes kumpaner til vægs – men han gjorde det ikke. Han havde kraft og magt til at sætte livet til. Heri består hans frelsende storhed.

Han frembar i kraft af en *evig Ånd* sig selv som et lydefrit offer for Gud og kan derfor rense vore samvittigheder fra døde gerninger, så vi kan *tjene den levende Gud*.

Det almindelige præstedømme

Den evige Ånd, hvori Han tjente Guds frelsesplan og fuldbragte den, har han givet bolig i sine udvalgte hjerter. Derfor er vi alle blevet præster og Guds tjenere.

Når vi foretager en sammenligning imellem ypperstepræsten Kajfas og vor store Ypperstepræst, gives der os et mønster for vor lille tjeneste.

Kan vi tie, når Gud ikke vil, vi skal sige noget?

Vil vi med vold og magt i kødelig iver tvinge vort synspunkt igennem?

Tager vi Gud til indtægt for vore planer?

Svarer vi selv på vore spørgsmål, eller bier vi på, at vor Fader i Himlene i sin nåde vil åbenbare os det?

Kan vi sætte livet til?

At være præst er noget, kød og blod ikke forstår. Ypperstepræsten Kajfas havde ingen anelser derom. Man lærer noget af det ved at betragte vor store Ypperstepræst og *lade hans sind og Ånd trænge dybt ind i hjerte og tanke*.

Profeten og Profeten

Efter at Herren havde opvakt *Lazarus* fra de døde, kaldte ypperstepræsterne og farisæerne rådet sammen og sagde: »Hvad skal vi gøre?« *Kajfas* var selvfølgelig med der, og han sagde: »Det er bedre for jer, at et menneske dør, end at hele folket går til grunde« (Johs. 11,49-50).

Dette sagde han *ikke af sig selv*; men da han var ypperstepræst det år, profeterede han, at Jesus skulle dø for folket, og ikke for folket alene, men også for at samle Guds adspredte børn sammen til et (vers 51-52).

Da Kajfas spurgte Jesus, om han var Kristus, Guds søn, svarede Herren ham: »Du siger det selv!«

Men da han sagde: »Det er bedre, at et menneske dør for folket,« sagde han det ikke af sig selv.

Det, mennesker siger af sig selv eller selv siger, er aldrig Guds åbenbaring, thi den kan ingen sige af sig selv. At være profet er at sige, hvad ingen kan sige af sig selv. En profet taler altid Guds åbenbaring.

Det gjorde Kajfas, da han i sin ondskab ville have et menneske, Jesus, sendt i døden, for at folket ikke skulle gå til grunde. Det var hans egen onde vilje, der kom til udtryk i hans forslag, men det var Guds evige, skjulte frelsesvilje, han formulerede med sine ord. Han sagde det af sig selv og sagde det dog ikke af sig selv. Det, han sagde af sig selv, var, at Jesus skulle dø, for at folket ikke skulle komme i ulykke – men det, han ikke sagde af sig selv, var, at Jesus skulle dø for folket, d.v.s. for folkets synd – og idet han sagde dette, fik »folket« en helt anden betydning, end han forstod, idet folket nu blev Guds folk af alle stammer og tungemål. Han talte således om et folk, der omfatter mere end Israels folk – ja, det kom også til at omfatte romerne, som han frygtede ville komme og tage både land og folk (vers 48).

Således talte Kajfas ikke af sig selv.

Han var ypperstepræst i *det år* (vers 51), d.v.s. det år, da Jesus skulle dø i følge Guds evige bestemmelse. Han var ypperstepræst i det år, da frelsen skulle virkeliggøres og fuldbringes; derfor gjorde Gud ham til profet om Jesu frelsesværk.

Profeter for os!

Kort tid efter stod profeten Kajfas overfor Profeten, der opfylder alle profetier.

Vor Herre Jesus havde talt det profetiske ord: »Men *jeg siger jer*: herefter skal I se Menneskesønnen sidde ved Kraftens højre hånd og komme på himmelens skyer!« Hvilken åbenbaring!

Men Kajfas, der havde talt profetisk uden selv at forstå, hvad han havde sagt, afslører sig nu som indædt modstander af det profetiske ord. Han sønderrev sin kappe og sagde: »Han har spottet Gud, hvad skal vi mere med vidner. Se, nu har I hørt hans bespottelse. Hvad mener I?« De svarede: »Han er skyldig til døden!«

Så spyttede de ham i ansigtet og slog ham med knytnæver; andre slog ham med stokke og sagde: »Profeter for os, Kristus, hvem var det, der slog dig?«

Lad os dvæle ved synet af profeten, der dømmer og ydmyger Profeten!

De spyttede ham i ansigtet og udøste al deres foragt over ham. Men han skjulte ikke sit ansigt for hån og spyt (Esaj. 50,6). Det var altså en profetisk gerning, de gjorde, da de spyttede på ham, en profetisk gerning i samme ånd, som da Kajfas profeterede, at det var bedre, at et menneske døde for folket, end at hele folket gik til grunde.

Nogle slog ham med knytnæver, andre med stokke. Og Han bød sin ryg frem til hug og forvandlede således deres onde gerninger til profetiske gerninger helt på linie med profeten Kajfas!

De udøste al deres ondskab over ham for dermed at bevise, at han ikke var Kristus, Guds søn, thi hvis han var det,

ville Gud aldrig tillade, at det gik ham så ilde! Og netop da de »beviste«, at han ikke kunne være Guds søn, beviste Han, at han var det, idet han opfyldte Skrifterne (Esaj. 53, Salme 22, m.v.).

De havde sagt: »Profeter for os, Kristus; hvem var det, der slog dig?« Og Profeten svigter aldrig sin profetiske opgave. Han bar det stille, han oplod ikke sin mund (Esaj. 53,7), han opfyldte det profetiske ord – men de kunne ikke høre det. Ingen kunne høre det, da han gjorde det!

»Hvem var det, der slog dig?« Besvarede han deres spørgsmål, som de havde sagt af sig selv? Ja, han besvarede det *profetisk*, idet han ved sin tavshed og lydighed sagde, at det var Gud, der gjorde ham til synd og lagde vor skyld på ham – derfor blev han *slagen af Gud!* Det var svaret!

Men det profetiske svar gik dem helt forbi. De havde spurgte af sig selv og kunne derfor kun høre sig selv. Lad os aldrig være for sikre på, at vi hører det og fatter det!

Et sted som kaldes Golgata

De drev spot med ham, da de havde kronet ham med en tornekrone, og da de havde korsfæstet ham, spottede de ham og rystede på hovedet. Ypperstepræsten Kajfas stod også derude, og nu talte han atter profetisk uden at vide det; han sagde spottende: »Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse!«

Hvilket evangelium! Hvorfor kunne han ikke frelse sig selv? Fordi det ikke var Faderens vilje! Vi skulle ifølge Faderens vilje frelses – men så var det umuligt, at Jesus frelst sig selv!

»Lad ham nu stige ned af korset, så vil vi tro på ham!« Sådan talte Kajfas, overbevist om, at han sagde det eneste rigtige, som ingen kunne modsige, end ikke Gud.

Men også denne modsigelse af syn-

dere tålte Profeten, der for det profetiske ords skyld hang udspilet på et kors til spot og spe.

Profetiens Ånd, den evige Ånd fyldte Profeten, og i denne Ånd frembar han sig selv som et lydefrit offer for al vor synd.

Da ypperstepræsten Kajfas profeterede, at det var bedre, at et menneske døde for folket, end at dette gik til grunde, sagde han noget, der ikke lød som dårskab, men da Profeten fuldbyrdede den profetiske gerning, var det dårskab og svaghed i de religiøse menneskers øjne.

Dog, lad os lytte til Hans ord!

»Fader, forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gør!«

»Det er fuldbragt!«

»Fader, i dine hænder befaler jeg min ånd!«

Her lyder det profetiske ord i den guddommelige kærligheds alt overvindende kraft! Her åbenbarer den profetiske, evige Ånd sit inderste væsen!

Hvad er det at profetere?

Ypperstepræsten Kajfas profeterede, thi han sagde, hvad Herren ville have sagt – men han sagde det i en gal ånd uden selv

at forstå det.

Vor Herre Jesus sagde kun, hvad Faderen ville have sagt, og han sagde det altid i den rette Ånd.

Mellem disse to yderpunkter af profeti er der adskillige mellemstadier. De fleste kristne er i stand til at sige det bibelsk rigtige – men i hvilken Ånd?

Vor Herre Jesus var Guds ord kommen i kød. Han var det profetiske ord i menneskeskikkelse. Ikke blot når han talte, var han profet, men også når han tav – og allermest da han gav sit liv hen i korsdøden for os.

Således består sand profeti i at gøre Guds vilje og tale Guds ord i Guds Ånd. Derfor kan en sand profet aldrig blive populær. Og det profetiske ord vil blive afvist af de fleste – men det vil udrette, hvad Herren sender det til.

»I kan alle komme til at profetere,« skrev Paulus til korinterne (1. Kor. 14,31). Han havde deres sammenkomster i tanke – men lad os udvide hans ord, så det omfatter os alle i de forhold, vi nu er stedt i.

I kan alle komme til at profetere ved at tale, som Gud vil det – I kan alle komme

til at profetere ved at tie, når I provokeres til at forsvare jer – I kan alle komme til at profetere ved at tage jeres kors op dagligt og følge Herren efter – I kan alle komme til at profetere ved at være som Han, Profeten.

Pas på, at du ikke begrænser profeti til kun at tale om fremtidige begivenheder. Vel omfatter profeti også dette, men det er den mindre del deraf. Profetisk tale består i at bringe mennesker det ord, de aldrig selv kan sige sig, ordet fra den evige verden, hvor intet menneske kan trænge ind af sig selv – og dette evige ord har sit midtpunkt i *korsets ord* eller *ordet om korset*, det ord, der er dårskab i menneskers øren. Mærker du ikke korsets Ånd og korsets ord i det, der siges, har det aldrig med sand profetisk tale at gøre.

Må Gud bevare det profetiske ord, så det selv i vor tid, da alt forfladiges, ikke trækkes ned, men bevarer sit Åndsindhold og sin kraft – må Gud forny os alle i den hellige Ånd, der får selv de unge sønner og døtre til at profetere – ja får alle Guds trælle dertil (Ap. G. 2,17-18)!

Kejseren og Kongen

Ved daggry førte de Jesus fra Kajfas til landshøvdingen Pilatus' borg for at få ham henrettet.

Det er underligt at betragte ham og dem, der fører ham af sted – hvem har magten? Det kan der vel ikke være tvivl om – de, der fører Jesus af sted, har magten over ham!

Men Johannes siger, at således skulle Jesu ord gå i opfyldelse, det, som han sagde, da han gav til kende, på hvilken måde han skulle dø (Johs. 18,32). Herren havde sagt, at han skulle overgives til hedningerne til at spottes og piskes og korsfæstes (Matt. 20,19), og nu gik hans ord i opfyldelse – altså var det ham, der havde magten – men det forstod ingen. Hvem forstår en sådan magt – magten til at sætte livet til og magten til at tage det igen!

Pilatus

Augustus var kejser, da Jesus blev født, og Augustus havde magten – ja, men han, der blev født, skulle kaldes stor, og der skulle ikke være ende på hans kongedømme (Luk. 1,32-33).

Tiberius var kejser, da Jesus blev dømt, og han var repræsenteret ved landshøvdingen Pilatus.

Han spurgte Jesus: »Er du jødernes konge?«

Her står de to magthavere over for hin-

anden. Pilatus stillede dette spørgsmål netop, fordi spørgsmålet om *magt* var det afgørende for kejseren, som han repræsenterede. Han tålte ingen anden magthaver ved sin side, slet ingen over sig.

Jesus svarede ham: »Spørger du sådan af dig selv, eller har andre sagt dig det om mig?« Kan en arrestant tillade sig at tale således til forhørsdommeren? Kan en arrestant, der kaldes en *forbryder* (Johs. 18,30), tiltage sig en sådan frihed?

Ja, denne arrestant er i modsætning til Pilatus og alle de andre *fuldkomment fri* trods sine lænker. Han er *ovenfra*, de er *nedefra*. Han er situationens Herre, men Pilatus og Kajfas og de andre er syndens og frygtens trælle.

Pilatus stod fra begyndelsen af forhøret foran sin overmand. Kejserens repræsentant mødte kongernes Konge.

Det var i virkeligheden Pilatus, der var til forhør. Enhver, der møder ham, der er Sandheden, kommer til forhør. Selv verdensmagten, kejseren, repræsenteret ved Pilatus, er nu til forhør!

Pilatus svarede: »Er jeg måske en jøde?« Hermed ville han sige, at om Jesus var jødernes konge eller ej, ikke interesserede ham i nogen måde, thi det var under alle omstændigheder *Rom*, der havde magten! Men »dit folk og ypperstepræsterne har overgivet dig til mig,« thi dem

interesserer det overmåde meget, og de beskylder dig for at ville tilrane dig herredømmet, »hvad har du gjort« (Johs. 18,35).

Jesus, der er Herren, kongernes Konge, besvarer ikke synderes spørgsmål, end ikke når det er selve verdensmagtens repræsentant, der stiller dem. Sandheden møder aldrig til forhør ved løgnens domstol, men Sandheden vidner om Sandheden!

Derfor svarede Jesus: »Mit rige er ikke af denne verden. Havde mit rige været af denne verden, så havde mine tjenere (både engle og mennesker) kæmpet for, at jeg ikke skulle overgives til jøderne; men nu er mit rige ikke af denne verden!«

Romerriket var af denne verden. Alleerede *Daniel* havde set det og profeteret om det. Det skulle få stor magt, men dets magt var begrænset til en vis tid. Jesu rige er et evigt rige. En dag skal alle verdens riger underlægges under det. Her stod kejserens repræsentant over for Ham, der har det evige rige!

Da sagde Pilatus til ham: »Så er du altså en konge!« Det var det afgørende øjeblik i hans liv. Han fornemmede dybt i sin ånd, at her mødte han en, der i sandhed var større end han og alt, hvad han repræsenterede.

Jesu svarede: »Du har ret!« Tænk, om

nu Pilatus havde holdt fast ved sin ret! Tænk, om han havde givet retten ret! Fornedrelsen, lænkerne, hånen har ikke berøvet Herren det mindste af hans kongeværdighed og kongedømme – snarere tvært imod! Hvorfor faldt Pilatus ikke ned for hans fødder og tilbad ham?

»Dertil er jeg født, og dertil er jeg kommen til verden, at jeg skal vidne om sandheden.« Her åbenbarer Herren, at han er et *menneske*, thi han er født af en kvinde, og at han er *Gud*, thi han er kommen til verden ovenfra, fra Himmelen (Johs. 3,31), og han åbenbarer sit kald: at vidne om sandheden, vidne til blodet derom. Således er ingen anden konge eller magthaver, og således er ingen anden konges kald. Dermed mødes magten og sandheden. Magten vidner om magten, og sandheden vidner om sandheden. Hvem er stærkest? Hvem har magten?

Magten og Sandheden

Så sagde Herren: »Enhver, der er af sandheden, hører min røst!« Nu retter den anklagede søgelyset imod Pilatus, der skal dømme ham. Er Pilatus af sandheden? Nej, det er han ikke. Men øjeblikket var nu inde, da han kunne blive det. Han stod over for Sandheden i legemlig skikkelse, og han var så dybt berørt, at han havde sagt: »Så er du altså dog en konge?« Og Jesus havde vidnet om sit komme til verden og om sit kald: at vidne om sandheden. Nu kunne Pilatus ydmyge sig og sige: »Du er renere end jeg – jeg vover ikke at dømme dig – hjælp mig!« men han lod ikke sandheden, men lysten til magt herske sig. Derfor stiller han et undvigende afværge-spørgsmål: »Hvad er sandhed?« et spørgsmål, der er gentaget i det uendelige af de utallige, der elsker sig selv højere end sandheden, og som derfor aldrig har fået svar på deres halvhjertede spørgsmål.

Lidt efter tog Pilatus Jesus og lod ham piske (Johs. 19,1). Hvem har magten? Det var en frygtelig straf – men den gjorde ikke Jesus mindre kongelig og berøvede ham ikke hans magt i nogen måde. Han havde selv sagt, at sådan skulle det gå –

og nu skete *hans* ord – han bevarede magten uindskrænket, thi han afveg ikke fra sandheden et hårsbred.

Og soldaterne flettede en tornekrone, satte den på hans hoved og kastede en purpurkappe om ham; og de gik hen til ham og sagde: »Hil dig, jødekonge!« og slog ham i ansigtet. Hvem har magten? Hvem er størst?

Der står ikke om Jesus, at han var bange, men der står om Pilatus, der havde ladet ham piske og tornekrone, at han blev *endnu mere bange*, da han hørte jødernes råb: »Han har gjort sig selv til Guds søn« (Johs. 19,7-8). Verdensmagtens repræsentant er *bange* – ja, *endnu mere bange* – men Jesus, den mishandlede, er ikke bange. Hvem har magten?

Pilatus gik ind i borgen igen og spurgte Jesus: »Hvor er du fra?« Men Jesus gav ham intet svar. Der stod han, blodigt mishandlet, tornekronet, som den fuldkomne Herre. Han svarede ikke, thi Pilatus spurgte ikke i sandhed og kunne derfor ikke få svar af sandheden. Pilatus var ikke af sandheden, men af magten for enhver pris, og fik derfor den hellige tavshed som svar.

Pilatus siger da til ham: »Svarer du mig ikke? Ved du ikke, at jeg har magt til at give dig fri og magt til at lade dig korsfæste?« Nu formuleres spørgsmålet om magten så skarpt, som det efter Pilatus' og al menneskelig tankegang kan gøres. Er Jesus uvidende om Pilatus' magt – om kejserens magt – om verdensherskerens magt?

Jesus, den mishandlede og forhånede, svarer: »Du havde aldeles ingen magt over mig, hvis ikke den var givet dig ovenfra!« Den magt, den store verdenshersker *Nebukadnezar*, havde, var *givet* ham af Himmelen Gud (Dan. 2,37) – det samme gjaldt de efterfølgende *verdensriger* (Dan. 7,6) – det gælder også selve Dyrets, Antikrists verdensherredømme (Åb. 13,5 og 7). Den magt, kejser *Tiberius* havde fået, og som Pilatus nu havde, var givet ham ovenfra, thi *Himmelen Gud handler med dem, som bor på jorden, efter sit tykke* (Dan. 4,35).

Hvad var Pilatus, hvad var hans magt? Hvad var den imod Himmelen Gud? Hedningen Pilatus var intet andet end et magtesløst redskab, der mod sin vilje måtte tjene Guds evige frelsesvilje. Han havde *aldeles ingen selvstændig og ubegrænset magt!*

»Derfor har den (ypperstepræsten), som overgav mig til dig, større synd«, thi han er jøde, og han er De hellige Skrifter givet – hans synd er større – men du, Pilatus, synder også, thi din samvittighed vidner imod dig!

Derefter *forsøgte* Pilatus at få ham frigivet, men han, der repræsenterede verdensmagten Rom, havde så liden magt, at hans forsøg mislykkedes.

Jesus forsøgte ikke noget, thi forsøg vidner om magtbegrænsning. Forsøg kan jo mislykkes. Jesus *fuldbyrdede* sit kald: at vidne om sandheden. Hans sidste ord var derfor: »Det er fuldbragt!«

Så satte Pilatus sig i dommersædet. Hvem har magten? Og så overgav han Jesus til dem for at korsfæstes. Hvem har magten?

Pilatus havde også affattet en indskrift og sat den på korset, der stod: *Jesus fra Nazaret, jødernes konge!* Således måtte den mand, der i sin afmagt havde magten, vidne om sandheden!

Og således sejrede han, der er Sandheden, og som havde magt til at sætte livet til, og magt til at tage det igen.

Magt til at vidne

Han var kommet for at vidne om sandheden, og han har kaldet os til at være hans vidner, altså vidner om Sandheden.

Han har lovet os kraft eller magt dertil. En tjener er imidlertid ikke større end sin Herre. Den Ånd, han udruster os med, giver os kraft til at vidne på tilsvarende måde som han. Men det er ikke en kraft, der giver os magt på denne verdens manér.

Vi går afslutningstiden i møde. Kan hænde, vi behøver kraft og magt til at vidne om sandheden ved at sætte livet til.